

DE TEGENSTELLING TUSSEN DE WERELD EN DE SFEREN

28 februari 1958

Goedenavond vrienden.

Wij, sprekers van deze groep, zijn niet alwetend of onfeilbaar. Onderzoek de dingen, voordat u ze aanneemt, zover het u mogelijk is; onderzoek alles op aanvaardbaarheid voor uzelf. Indien het aanvaardbaar is, laat het dan niet bij de theorie blijven, maar brengt het in de praktijk. De volgende vrijdagavond is vragenavond. De tijd na de pauze zal worden besteed aan het beantwoorden van vragen.

Ik zou willen spreken over: DE TEGENSTELLING TUSSEN DE WERELD EN DE SFEREN

Wij weten allemaal, dat een mens die overgaat, na zijn overgang in een andere wereld belandt. Die wereld is dan weer verdeeld - sprekend vanuit een aards standpunt - en je hoort dan weer spreken van meerdere sferen. Nu is die afleiding "sferen" (afkomstig) van de oude beschouwingen betreffende wereld en heelal. Men dacht toen namelijk, dat de sterren en planeten in een aantal kristallijnen sferen zich bevonden, dus doorzichtige bollen als het ware, en in die bollen zaten dan lichtjes, die bewogen. Later heeft men dat woord ook willen toepassen op de geestelijke werelden. Het is begrijpelijk, dat zo een sfeer aanmerkelijk moet verschillen van de aarde. Daar het uiteindelijk ons aller voorland is om in de sferen te gaan - ik ben ook nog lang niet aan mijn eindpunt - vond ik het wel eens aardig om nu speciaal die tegenstellingen tussen geestelijke en stoffelijke werelden eens nader met u te beschouwen.

Op aarde lijkt het, alsof je zelf meester van je lot bent. Maar je wordt heel vaak door omstandigheden buiten je beheersing gedwongen in een bepaalde richting. De vrije wil is op aarde niet een waan, maar dan toch zeker een beperkte vrije wil. In de sferen daartegen geldt, dat de wil, de wens en de gedachte samen de wereld uitmaken.

Voorbeeld: Een jongeman op aarde komt een aardig meisje voorbij. Hij zou willen, dat zij nog een keer voorbijkwam, dan zou hij haar misschien aanspreken, maar hij durft niet. Op aarde is het moment voorbij, misschien ziet hij dat meisje nooit meer terug. Dezelfde toestand in de sferen gezien. Jongeman ziet aardig meisje aankomen. Zij gaat voorbij. Hij denkt: "Kon ik maar met haar spreken. Oh...! Daar komt zij weer terug, alsof zij nooit voorbij gegaan was. Zij is onmiddellijk voor hem, zodat hij contact met haar op kan nemen. Dit is nu één zo'n voorbeeld, maar je kunt het op honderd andere manieren doen.

Op aarde krijg je je woning toegewezen. Ik heb gehoord, dat je naar een gemeentelijke instantie moet gaan om een woning op de bon te krijgen... Bij ons is dat anders. Je denkt je eigen woning, je verwacht een woning. Zoals je je woning bedenkt, - niet uiterlijk, maar van binnen uit - zo krijg je hem. Wanneer een simpele ziel overgaat en denkt, dat de hemel bestaat uit een villawijk met allemaal villa's, personeel, rijkdom en vierenvertig kamers, dan kun je er verzekerd van zijn, dat hij in een dergelijk huis zal kunnen wonen. Want dit huis is uit zijn eigen gedachten geconstrueerd.

Wanneer je op aarde leeft, dan kun je wel eens iemand ontmoeten, die je niet verstaat. De taal is verschillend, misschien ook het niveau van intellect, en daardoor kan men elkaar niet begrijpen. Dat kan op aarde soms zelfs noodlottige gevolgen hebben. In de sferen is dat niet zo. Wanneer je iemand waarneemt, dan kun je met zo iemand ook contact opnemen. In dat contact is een wederzijdse mededeling altijd mogelijk. Naarmate die mededeling meer abstract is, is zij gemakkelijker te volbrengen. Wil je gaan vertellen, dat je op aarde hebt geleefd en schoolmeester bent geweest, dan wordt het iets moeilijker, maar zelfs dan kan een begrip worden geschapen door het projecteren van gedachten.

Het contact is verder gelijktijdiger, inniger, intiemer en ook weer onpersoonlijker in de sferen. Als je op aarde met iemand contact hebt, kun je je hart wel eens tegen elkaar uitstorten. Maar als ik zo te rade ga bij mijn eigen ervaringen, stort je je hart nooit helemaal uit; want je hebt altijd nog wel dingen, waar je nooit over spreekt. Dat is in de Lichte Sferen niet mogelijk. Wanneer je daar a.h.w. contact krijgt met iemand, dan is het alsof je elke gedachte, die de ander heeft, ook kunt

begrijpen en verstaan. Er is dus geen sprake van een mededeling met woorden, maar een mededeling, die alles inhoudt, tot het gevoel toe. Als je zo contact hebt en degene, die met je "spreekt" droevig is, dan voel je in jezelf diezelfde bedroefdheid. Als er iemand blij is, is het alsof die blijdschap volledig de jouwe is. Zegt hij iets en liggen daar bepaalde redenen aan ten grondslag - hij wil je iets leren, van je leren, enz. - dan is niet alleen de directe uiting kenbaar, naar ook de drijfveer erachter. In zekere zin woon je dus eigenlijk in een glazen huis. Wanneer je met iemand contact opneemt, kun je dat alleen eerlijk doen.

Dat geldt alleen voor Lichte Werelden. Maar als er Lichtende Sferen zijn, moeten er evenzeer duistere sferen zijn. Je hebt op aarde geleefd en (hebt) een groot schuldbewustzijn. Dat maakt op aarde geen verschil uit. Wanneer je invloed of geld hebt, dan kun je het overal toe brengen. Vroeger werd je koning, tegenwoordig kun je minstens minister-president worden, of nog beter: minister van buitenlandse zaken zonder portefeuille. Of je dat schuldbewustzijn hebt of niet, daar bemerkt niemand iets van. Het blijft van binnen. Maar wanneer je wereld wordt gemaakt door wat in je leeft, dan is het duidelijk, dat het schuldbewustzijn, dat zelfverwijt, naar buiten moet komen. Dat betekent dan gelijktijdig een beperking van je bestaan. Datgene, wat je eigenlijk vreest als een repressaille tegen je onrechtmatige daden, wordt in die andere wereld verwerkelijkt.

Voorbeeld op aarde is er een handige jongen. Hij overvalt een bank. Hij steelt een poet van \$ 100.000. Hij weet die weg te werken, neemt een goede advocaat. Als hij gearresteerd wordt, wordt habeas corpus (termijn van gevangenneming; Red.) uitgeschreven, waardoor hij dus weer uit de bewaring wordt vrijgelaten. Het kost hem \$25.000 en hij is "mijnheer". Dan kan hij twee, of 3 man neergeschoten hebben, maar dat gaat niemand iets aan. Hij kan tegen zichzelf zeggen, dat hij mooi weer gaat spelen in een andere staat en vakantie houden, want hij heeft toch genoeg "verdiend". Hij weet voor zichzelf, dat het toch niet helemaal in de haak is.

Nu komt diezelfde man in de sferen terecht. Daar is het niet zo licht (eenvoudig), want hij heeft te veel te verbergen en durft geen contact met anderen op te nemen. Nu denkt hij eraan, dat hij die overval heeft begaan en ineens ziet hij, dat die doden weer opstaan. Die gaan achter hem aan: een dolle achtervolging. Duizenden kwellingen. Eindelijk blijft hij staan, de doden zijn verdwenen. Hij heeft niet de moed om dat prijs te geven, want hij heeft nog steeds het idee, dat hij die buit moet weten te behouden. Resultaat: weer diezelfde scène, weer diezelfde kwellingen en dat desnoods tot in het oneindige toe, totdat hij zelf eindelijk bekent, dat het stelen fout is en dat hij dus in zijn droombeeld weigert om met zijn bankoverval te beginnen, of door te gaan.

Dan is pas die magische ban verbroken. Gedurende die periode kunnen anderen wel waarnemen, hoe hij denkt en voelt. Maar hij kan niet waarnemen hoe anderen denken en voelen, omdat hij zichzelf volledig heeft afgesloten.

Zo is het vooral voor degenen, die het op aarde soms niet erg nauwkeurig nemen met sommige dingen, niet altijd prettig. Je moet het niet zo erg groot zien, hoor. Het is niet zo, dat, wanneer je je belastingbrief onnauwkeurig hebt ingevuld, je in de sferen komt en je plotseling door minister Zuurhof achtervolgd wordt...

Steeds, in verhouding tot het schuldbewustzijn en de begeerte, die het (er)kennen van de schuld onmogelijk maakt, ontstaat er in de sfeer een kwelling. Soms kunnen meerdere wezens in één zo'n sfeer contact krijgen, dan kan zich daar een hele gemeenschap vormen, een soort stad. Ieder heeft een geheim. Ieder probeert de ander te vlug af te zijn en niemand lukt het eigenlijk. Het resultaat is, dat het leven daar allesbehalve prettig is.

Wanneer je op aarde leeft, dan ben je gewend, dat je er als een mens uit ziet, meer of minder netjes. Je verwacht van je omgeving, dat zij ook mensen zijn. Wanneer hier (op aarde) de een of ander zich plotseling zou veranderen in een draak, zou men toch op de vlucht slaan, of raar kijken. In de sferen is vorm maar een zeer vluchtig iets. Wij kennen geen vormen meer, zoals mensen. Wij hebben de gedachte, dat een vorm bepalend moet zijn voor zijn inhoud, allang prijsgegeven. Integendeel: wij zeggen, dat elke inhoud zijn eigen vorm moet scheppen.

Nu spreek ik daar met iemand, die mij lijkt te zijn volkomen gelijk (aan) mijzelf. Stel: een soort kleurige bol, die in zich allerhand licht heeft. Nu kom je op een gegeven ogenblik met die ander in contact en je spreekt een tijdlang samen, tot je plotseling iets in jezelf voelt als een soort geheimzinnige stilte, zoals je wel eens kunt hebben in een kathedraal. Als je daar binnen gaat, dan is het, alsof een gewijde rust op je valt. Gelijktijdig hoor ik geen klank meer, begint die ander te veranderen, tot er alleen nog maar een Licht overblijft, waarin niets meer apart gecentraliseerd is. Dan weet ik, dat het contact met die ander verbroken is. Ik kan niet meer begrijpen,

wat hij is en wat hij zegt. Maar hij heeft zich als mijn gelijke kunnen uiten. Aan de andere kant kan ik bv. in een vorm naar beneden toe gaan. Dan neem ik een vorm aan, omdat die vorm daar noodzakelijk is. Het is meer een soort maskerade, van ernstig karnaval. Je vermomt opdat een ander je zal aanvaarden, voor datgene, wat nodig is. Op de aarde is een vermomming niet vol te houden, bij ons wel. Op het ogenblik, dat die vermomming onmogelijk is, keer ik terug tot mijn eigen wereld en vorm. Degene, die met mij heeft gesproken, ziet mij plotseling veranderen in een zuil van lichtende kleuren, die langzaam als een luchtballon naar boven wegtrekt achter het Licht of schaduw.

U zult begrijpen, dat die tegenstellingen het erg moeilijk maken om nu te praten over de wereld van de sferen. Er zijn er onder ons, die zelfs complete landkaarten geven. Daar is een vijvertje, daar een boerderijtje, een bosje, een bergje. Dit is een zeer subjectief, uit het "Ik" geboren inzicht omtrent de waarheid. Het is haast onmogelijk om de sferen te beschrijven vanuit een aards standpunt. Doe je het toch, dan moet je noodgedwongen onjuist zijn. Dat is ook alweer een verschil tussen de aarde en de sferen. Op aarde, zijn veel dingen beschrijfbaar. In de sferen zijn zij dat niet, tenzij uit een zeer persoonlijk standpunt, zodat het beschrevene voor anderen absoluut niet zo hoeft te bestaan.

Wat is het nut ervan? Er zijn een hele hoop mensen op aarde, die met hun gedachten proberen in de sferen te leven. Dat kan niet. Een sfeer kun je beleven, maar nooit er in leven. De werkelijkheid van een stofmens zal altijd in een stoffelijke wereld blijven, omdat zijn begripsvermogen niet in staat is zich daaraan te ontworstelen. Elke stoffelijke ervaring is voor de geest een schimmige herinnering. Zoiets, wanneer u een film over Indianen hebt gezien. Aan de andere kant, elke beleving van sferen voor een stofmens is a.h.w. een gevoel, het ondergaan van iets. Verder niets. Je kunt nooit meer zeggen, dat het zó was. Wanneer dit nu zo is, dan kun je dus alleen uit een zuiver persoonlijk standpunt die sferen benaderen. Het verschil is veel te groot om te trachten objectief een geestelijke wereld te beleven. Het kan pas, wanneer je er zo hoog boven staat, dat je de gemeenschappelijke waarde van elke sfeer geheel kunt begrijpen.

De eerste noodzaak is dus wel om op aarde te trachten het begrip van de Hoogste Sfeer, dat je in je draagt, binnen de vormen van de aardse stoffelijke wereld te verwerkelijken.

In de tweede plaats, wanneer wij uit de geest op aarde willen werken, dan moeten wij van krachten gebruik maken, die wij eigenlijk niet meer hebben. Zo moeten wij eerst werken met magnetische krachten, uitstraling van de mens, de kracht van de mens, luchtelektriciteit en nog wat om tot werkelijk tastbare resultaten te kunnen komen. Bv. de tafel even hoog te laten zweven, even de microfoon goed te zetten zonder er met je handen aan te komen, dat vraagt heel wat krachten. Wij zijn n.l. niet gebouwd om dergelijke prestaties te leveren. Wanneer dat toch gebeurt, dan zijn dat heel vaak wezens, die het anders heel erg moeilijk vinden om hun eigen geslotenheid te verbreken en die dus zo'n krachtsinspanningen gaarne geven, omdat zij voor hen een contact met de wereld betekent, contact met het leven.

Wanneer de mens vanuit de stoffelijke wereld iets in de geest wil doen, dan zal hij daarvoor afhankelijk moeten zijn - althans voor een zeer groot deel - van de krachten, die hij in die andere werelden kan verzamelen. Er mag dus worden gezegd, dat een gelijkenis bestaat tussen wereld en sfeer. Zij kunnen wel onderling elkaar beïnvloeden, maar kunnen in elkaars wezen slechts kenbaar ingrijpen door gebruik van de machten die in sfeer of wereld zelf bestaan.

Kunnen wij (mensen) dan helemaal niets doen voor degenen, die in de sferen leven? Zijn diegenen, die in de sferen bestaan, zo erg gebonden aan hun wereld, dat zij niet in staat zijn om ons te helpen?

Er is nog een andere tegenstelling: het geloof. Dat wordt op aarde een soort onredelijk aanvaarden. In de sferen wordt geloof je levensadem, omdat je zoveel aanvoelt, dat nog niet te omschrijven is voor je eigen wezen, dat je dit als waarheid móét aannemen, anders valt je wereld uit elkaar. Dat geloof is voor de sfeer een levensnoodzaak. Het is voor de mens op aarde een steun en een mogelijkheid, het is de band, die ons het gemakkelijkst met elkaar in contact brengt. Wij leven anders, wij denken anders, wij zijn anders. Onze poging om elkaar te benaderen kan nooit ten volle lukken. Het verschil is te groot. Wij kunnen juist door middel van dit geloof en de krachten, die in dit geloof besloten liggen, toch wel heel veel voor elkaar betekenen. Een mens die in ons gelooft, alleen maar in ons, - dan hoeft hij nog niet eens in een God te geloven, - kunnen wij al benaderen. Een mens die in God gelooft als een Kracht ten goede, kunnen wij te allen tijde benaderen. Naarmate de behoefte in een mens groter wordt om een dergelijk contact te verwerven, is het contact makkelijker tot stand te brengen. Er blijkt echter

altijd een deling (scheiding) te bestaan. Nemen wij aan, dat iemand, die is overgegaan, een familielid wil bijstaan. Hij zal dat gaarne willen doen met raad en daad. Zo tracht hij dat familielid op aarde alles te geven, wat waardevol is. Maar wat is in de sfeer waardevol? Een juiste gedachte, een zeker behoud van de mogelijkheid tot ervaren; onbelangrijk is bezit, is aanzien, is eer, enz. Het resultaat is, dat de kracht van de geest helpend zou kunnen optreden, wanneer het dus gaat om problemen van binnen. Maar hij is erg moeilijk in staat om u even te vertellen, wat de uitslag van de puzzel of de loterij is, zelfs al zou hij het weten, hij ziet het belang er niet van in. Het is ook erg moeilijk om rekening te houden met uw meer stoffelijke gedachten en begeerten. Hebt u behoefte aan een inzicht in de wereld, of uw eigen problemen: de geest staat klaar om u te helpen. Maar hebt u behoefte aan een grote biefstuk, dan zal de geest heel vaak volstaan met te registreren: er is voedsel nodig, daar ligt nog een korst brood, laten wij daar de aandacht maar eens op vestigen... Dus een heel andere waardering.

Wat voor de wereld heel erg belangrijk is, heeft daartegen voor de geest heel weinig betekenis. Denk bv. aan de kwestie van de seksen. Seksen bestaan er geestelijk eigenlijk niet meer, teminste niet in stoffelijke zin. Er is (in de sferen) een vorming en bewustzijn, maar niet meer aan iets feitelijks (gebonden). Is het dan verwonderlijk, dat een geest vaak niet begrijpen kan, waarom een mens zich over stoffelijke liefde zich zo druk maakt?

Een geest in een sfeer - zelfs in een lagere sfeer - is zich bewust van een rechtsprincipe, dat voortvloeit uit de schepping, waarin hij leeft. Is het zo vreemd, dat de menselijke poging om recht te doen, weinig of geen begrip ontmoet bij de geest? Gelukkig is het voor de geest wel mogelijk zich te specialiseren en bij deze specialisatie - bij voorkeur meer abstract - bepaalde gebieden op aarde te blijven volgen. Ik denk hierbij bv. aan de geneeskunde. Een geest helpt een mens in de stof om tot genezing te komen. Dit is toch wel zuiver stoffelijk. Voor die geest gaat het helemaal niet om het goed functioneren van die stoffelijke organen. Dat is maar bijkomstig, voor die geest is de noodzaak allereerst het geven van een harmonie, een eenheid van wezen aan die mens. Dat daaruit voortvloeit, dat hij hem ook helpt bij lichamelijke genezing, is a.h.w. iets bijkomstigs.

U kunt zeggen: wij gaan sneeuw ruimen, omdat wij willen gaan zonder te vallen. De geest begrijpt het niet, hij zegt: dat smetteloze wit is zo mooi. Waarom zou je dat verbreken? Maar nu komt hij tot de ontdekking, dat u schade lijdt, wanneer u door die sneeuw moet lopen, dat het u slecht gaat. Die sneeuwruimer ruimt die zaak op, niet om die weg open te maken, ook niet, opdat u zonder vallen zou kunnen lopen, maar alleen, omdat de moeilijkheden van dit besneeuwde pad voor u een onevenwichtigheid betekenen en gelijktijdig een geestelijke schade.

Daaruit zult u ook wel kunnen begrijpen, dat de sfeer ten overstaan van de ontwikkeling van de mensheid anders denkt dan een stoffelijk mens doet. Wanneer u die wereld bezielt, dan zegt u: geef ons alsjeblieft toch een eeuwige vrede, grote welvaart, enz... Ja, zegt de geest, dat willen wij wel graag geven, maar wat heb je eraan? Je moet je bewust kunnen worden. Er moeten problemen in de wereld kunnen blijven...

Dan ziet die geest, dat die problemen in de wereld een verkeerde kant opgaan... Ja, zegt de mens, waarom moeten er honderdduizenden dood? Dood, zegt de geest, bestaat niet. Het is toch helemaal niet erg, als er desnoods een miljoen mensen sterven? Daar leven zij toch voor? Beter dat er een miljoen mensen in onze wereld komen en daar de nodige hulp kunnen ontvangen, terwijl de wereld ook de goede kant uitgaat, dan dat al die mensen blijven leven en dat er uiteindelijk op aarde niets dan ongeluk en lijden en onbewustzijn uit voortkomen. Het is begrijpelijk, dat vanuit de sferen heel vaak dingen worden gedaan en worden gezegd, worden geprobeerd, die op aarde op zijn minst genomen onredelijk zijn.

Opvallend voor de mens op aarde is verder, dat de geest op één terrein soms buitengewoon knap is, terwijl andere terreinen hem schijnbaar niet interesseren, hij gaat er niet op in; als hij er al antwoord op geeft, is dat maar half-half. Pardon, fifty-fifty; wij zijn modern... Het is te begrijpen. Geestelijk leven wil zeggen leven uit je gedachten en voor je gedachten. Stoffelijk leven wil zeggen: leven in de materie. Daarbij is dan die materie van heel groot belang soms. Per slot van rekening, dames, laten wij eerlijk zijn. Het is toch belangrijk, dat u er goed uitziet, wanneer u met visite moet en wanneer u bezoek ontvangt. Heren: u vindt het toch ook niet prettig, als u met een (een) zeer groot embonpoint (lijvigheid; Red.) in een niet voldoende kostuum zou moeten paraderen voor uw collega's en gade (echtgenote; Red.). Het is volkomen logisch, u leeft in een stoffelijke wereld en daarin kan het niet anders. Wat kan dat voor de geest uitmaken? U kunt niet verlangen, dat de geest interesse heeft in uw kleding, in uw maatschappelijke status. Daarop is die geest helemaal niet meer ingesteld. Treedt in haar wereld zoiets op, dan kan zij dit door de

juiste wijze van denken veranderen en dus zegt zij: "Nu ja, dan moet die mens dat ook maar doen..."

Het wonderlijke is dan ook niet zozeer, dat al deze verschillen bestaan, dan wel dat er toch krachten zijn, die al deze tegenstellingen weten te overbruggen. Wij spreken over liefde. Niet in de zin van: "Ik ben van jou en jij van mij, niets kan ons scheiden", maar in de zin: ons streven en leven bindt ons tesamen, want ik wil jou dienen en jij zult mij dienen. Dat laatste hoort er eigenlijk haast niet bij. Het wordt niet als voorwaarde gesteld. Wanneer er zo een band bestaat, dan betekent dit in de sferen een volkomen eenheid van geest, een volkomen harmonie. Bij die harmonie ken je elkaars gedachten, elkaars kleinste gevoelens, het kleinste beleven zelfs.

Nu kan, zij het dat men op aarde zich er niet zo van bewust is, op aarde een dergelijke band ontstaan, zowel met mens als geest. Het kan ontstaan t.o.v. groeperingen, misschien ten opzichte van de gehele mensheid, of voor enkelen. Maar deze eenheid, ook wanneer zij onbewust ontstaan is, wordt in de geestelijke wereld onmiddellijk reëel. Zij maakt een direct deel uit van het leven. Waar dit het geval is, zal nooit een werkelijke liefde verbroken kunnen worden. Dit brengt vreemde consequenties met zich.

Man gaat over, vrouw blijft op aarde en omgekeerd. Tussen deze beiden ontstond een werkelijke band. De belangstelling van degene, die is overgegaan, in stoffelijke zaken is afgelopen. Het is ook begrijpelijk, dat het niets meer betekent. Maar die eenheid is zo sterk, dat de overgegene het beeld van degene die op aarde leeft, voortdurend voor zich ziet, en al wat zich daar voor de geest begrijpbaar in afspeelt, daar onmiddellijk uit kent en afleest. Hij weet, dat dit slechts de schaduw is van iets, wat op aarde meer onbewust bestaat, maar al weet hij dit, altijd blijft de band bestaan. Zo is het mogelijk, dat men elkaar soms zeer grote (hulp) biedt op zuiver geestelijk terrein. Het is zelfs mogelijk, dat de geest normalerwijze, geheel niet geïnteresseerd in het stoffelijke, u aan de hand van de verstoringen van het beeld, dat hij kent, waarmee hij a.h.w. leeft, zal trachten om in het stoffelijke in te grijpen en daar te helpen. Verwacht echter niet, dat die hulp volkomen kan zijn.

Een tweede kracht, die al even bindend is, is de haat. Wanneer je iemand werkelijk haat, verzink je ook in zijn wezen, zij het dan, dat je hier elke eigenschap kent en tracht te onderdrukken. Ook die banden blijven voortbestaan, maar hier met het vreemde, dat haat een eigenschap van duistere sferen is en zo in het werkelijke leven onberoerd blijft. De (gene, die) haat ziet het gehate beeld voortdurend bij zich, hij kan trachten het te schaden, maar zal het nooit schaden, wanneer die haat niet teruggekaatst wordt, zodat een wederkerigheid in stand wordt gehouden. Anders blijft het gehate wel voor het bewustzijn van de hater bestaan, maar zal nooit aantastbaar zijn; een van de kwellingen, die er uit voort kan komen.

Dan is er verder de z.g. innerlijke weg. Wij kunnen soms ver buiten het redelijke, ook wanneer wij in de stof zijn, komen tot een intens beleven van grotere Kracht in ons eigen zijn. Die Krachten bestaan werkelijk, zij zijn niet alleen maar een fictie. Zij leven in ons, maar wij vinden ze terug in veel en grote delen van de Schepping. Wanneer zo een band ontstaat, zij het door een voortdurende toestand van verrukking, of door een voortdurende status van leven, dan zal deze Hogere Sfeer, die niet eens begrepen wordt in het stoffelijk voertuig, toch voortdurend haar werking doen gelden. En omgekeerd, (voor) de geest in de stof, aan de hand van eigen leven en streven voor die anderen, soms grote bewustwordingen met zich brengen, terwijl zij gelijktijdig worden geholpen zich te verheffen boven de werkelijk laagstoffelijke dingen.

De Scheppende Kracht omvat alle dingen. Wie in de Scheppende Kracht doordringt, ziet geen verschil meer tussen stof en geest, omdat zij uiteindelijk slechts bewegingen zijn van Kracht zonder meer. De kernverhouding is Kracht. Kracht is een uiting van het Goddelijke. Het Goddelijke is een Volmaaktheid in zijn uiting. Zo kun je de Kracht van het Goddelijke in de Scheppende Kracht de volmaaktheid vinden en weerkaatsing in alle dingen. Zonder scheiding, onverschillig waar je dit bewustzijn verwerft, onverschillig welke consequenties dit stoffelijk of geestelijk in je eigen wereld is.

Er zijn, vooral voor ons kleineren, meer tegenstellingen dan overeenkomsten. Het is, geloof ik, wel veilig, wanneer wij daaruit een conclusie trekken. Mens, wanneer je op aarde leeft, bedenk, dat de stoffelijke dingen belangrijk voor je zijn. Wanneer de geest zich met je bemoeit, kan dit in het stoffelijke geuit worden, kun je het voelen en beleven. Maar tracht je nooit te verheffen buiten je eigen wereld op een zodanige wijze, dat je alle belangen van die wereld, de belangen van alle anderen in die wereld eenvoudig daarbij vergeet. Leven doe je slechts werkelijk in de wereld of sfeer, waarin je krachtens incarnatie en bewustzijn behoort, nergens anders. Vanuit die

wereld of sfeer, kun je soms verder gaan, maar je moet altijd terugkeren. Daar bestaat je werkelijkheid, daar bestaat je leven. Gebruik die werkelijkheid en dat leven om grotere bewustwording te verwerven. Om voor alles elk gevoel van schuld uit jezelf uit te bannen; te zorgen, dat alle kwaad, dat je misschien hebt aangericht, hersteld wordt, zover je kunt. Gebruik het niet om te versuffen in berouw, dat heeft geen zin, maar herstel de schade, die je hebt veroorzaakt. Pas dan zul je kunnen zeggen, dat je waarlijk, ook geestelijk, goed leeft.

Vraag: Kan bij verdere bewustwording de geest dan vorm of persoonlijkheid verliezen?
Wij ook?

Antwoord: Na langere tijd althans.

Reactie: Het is moeilijk te begrijpen.

Spreeker: Ik kan mij voorstellen, dat het op aarde je moeilijk valt om je de geest voor te stellen. De geest heeft eigenlijk geen eigenlijke vorm meer, alleen een wezen. Denkt u bv. aan een hoeveelheid water, beter nog kwikzilver, die in zich bepaalde eigenschappen heeft, capaciteiten, vermogens en kracht kan bergen, maar die zich in elke willekeurige vorm kan voegen en waarvan de vorm door de omstandigheden wordt bepaald, i.p.v. door het eigen wezen; tenzij omstandigheden optreden - denkt u bv. aan vorst voor water -, waarbij de gestalte dus tijdelijk gefixeerd wordt, maar dan alleen tijdelijk. Het is dus logisch, dat, wanneer ik probeer - ik geef eerlijk toe dat het proberen is - om van een zoveel mogelijk stoffelijk standpunt uit iets over de sferen te vertellen.

Ik heb ernstig geprobeerd om duidelijk te maken, dat de verhouding tussen de wezens in de sferen bepalender is dan eigen denken, bepalender is dan al het andere. Stelt u zich dus geen vaste wereld voor maar stel u een droom voor, die zozeer werkelijk is, dat je daarin beleven kunt volgens eigen wil en niet alleen wordt meegesleurd door de ontwikkeling van de droom zelf. Maar toch een droom, waarin je met één stap van Amsterdam naar China verhuist en met de volgende ademtocht plotseling verder gaat in New-York, alsof er niets gebeurd was. Waarbij al die verschillende dingen vereend kunnen worden in één handeling, die weldoordacht en beleefd is, waarbij de omgeving a.h.w. een zich aanpassen betekent van de buitenwereld bij hetgeen je zelf wilt trachten te doen. Dan kunt u zich misschien voorstellen, hoe moeilijk het is om een mens juist dit volledig duidelijk te maken.

Hoe hoger de geest gaat, hoe minder zij vormen kent, omdat het denken in vormen, dus het scheppen van een achtergrond voor je eigen denkbeelden en bewustzijn steeds minder wordt. Daarbij treedt dus een vormloosheid op, die de wereld zich haast helemaal niet voor kan stellen. Een geest is dan zoiets als lucht, dus fijn verdeeld, maar zij heeft nog in zich haar eigen capaciteiten en mogelijkheden. Je mag haar dus nog in zekere zin een persoonlijkheid noemen. Ook wanneer die persoonlijkheid zich nog zozeer kan uitstrekken, - uitdijen - dat zij, als ik bv. hier een beetje edelgas in de lucht loslaat, gelijktijdig een ruimte in beslag neemt, waar veel andere gassen tevens bestaan. De hoogste geest kan dus a.h.w. in een bepaald deel alom tegenwoordig zijn, terwijl binnen haar wezen het leven van anderen (zich) ten dele afspeelt, zonder dat beiden elkaar volledig beroeren.

Er komt een ogenblik, dat een geest zo ver is gestegen, dat zelfs dit gasvormige nog te groot en te scherp als uitdrukking is. De capaciteiten en eigenschappen blijven aanwezig. Zij zijn zo vaag verdeeld, dat van een opmerken van deze persoonlijkheid door anderen praktisch geen sprake is. Gelijktijdig houdt deze geest op om zelf daden te stellen, daar zij zelf nu is opgenomen in het kosmisch gebeuren en a.h.w. dit gebeuren ziet als deel van eigen wezen en persoonlijkheid, zo niet meer in de noodzaak verkerende om zelf te handelen. Dan is dus de persoonlijkheid, volgens menselijke opvatting, enigszins teloorgegaan. Toch blijft het weten en bewustzijn bestaan.

Vraag: Kan een geest liegen?

Antwoord: Als u in Lichte Sferen bent, zal u dat heel erg moeilijk vallen. Dat kan ik u verzekeren. U kunt wel proberen te liegen en zo de leugens voor uzelf tot werkelijkheid maken, maar u zult niemand vinden van uw eigen sfeer of hogere sfeer, die erin tuint.

Vraag: Als je gewoon bent te liegen, dan lieg je daar toch ook?

Antwoord: Elke leugen heeft een motivering, onverschillig of die in het bewustzijn of onderbewustzijn ligt. In die sfeer wordt de leugen gezien, tezamen met die motivering en krijgt dus een persoonlijkheidsuitdrukking als waarheid, terwijl de verklaring op zichzelf echter geen leugen

meer is, want zij wordt gezien i.v.m. een persoonlijkheid en niet meer als een zichzelf staande bewering of verklaring.

Vraag: Dus je hebt er niets aan om te liegen?

Antwoord: Je hebt er niets aan om te liegen in de andere wereld. Ik wens u allen een goede avond.

TOEVAL

Goedenavond vrienden,
Uw eigen onderwerp. Wat zal het zijn?

Voorstel: TOEVAL

Spreker: Is het toeval, dat deze vraag gesteld wordt? Het lijkt wel zeer toevallig dat wij juist met deze aanwezigen, juist met deze spreker dit onderwerp krijgen voorgezet. Toeval op zichzelf zou redeloos, een soort noodlot, een besturende kracht van buiten zonder meer moeten zijn. Dat houdt in een volkomen negeren van Wetten van oorzaak en gevolg, en Wetten die uitdrukking geven aan de gehele kosmos zelf. Kan er een werkelijk toeval bestaan? Ik meen hier uitdrukkelijk ontkennend te mogen antwoorden. En wel om de volgende redenen.

Op het ogenblik, dat de mens op de wereld komt, of zelfs in de sferen, vormt zich in hem een bewustzijn. Elke handeling, die hij stelt, vloeit voort uit dit bewustzijn. Hij wordt niet geprest tot handelingen die liggen buiten het eigen begripsvermogen. Zo kan hij ook de gevolgen niet ondergaan van oorzaken, die hij niet wetend of begrijpend heeft geschapen. Dit brengt met zich mee, dat de eigen relatie, die elke mens kent t.o.v. de wereld voor deze mens zelf misschien een onbegrepen waarde is in zijn stoffelijke vorm, dus buiten zijn redelijke vermogens. Maar de totale bewustzijnsvorming van zijn wezen is het, die alle gebeurtenissen mede bepaalt.

Zijn contact met de omgeving, zijn selectie hiervan, ongeacht het schijnbaar onredelijke element vloeit volledig uit de waarden van het "Ik" voort. Elke gebeurtenis, die door invloeden van buitenaf, contacten met mensen, of milieu ontstaat, is dus niet toevallig. Zij zijn een volledige uitdrukking van het eigen wezen, terwijl zij verder een realisatie kunnen betekenen van misverstanden, die tijdens de bewustwording binnen het "Ik" zijn ontstaan, en door het "Ik" geprojecteerd worden op de wereld. Daardoor kunnen wij komen te staan voor zeer onaangename problemen.

Voorbeeld: u loopt onder een hijskraan door, er raakt juist op dat moment een balk los, u wordt voor uw leven verminkt. Toeval? Neen. Waarom bent u daarheen gegaan? Waarom kwamen de twee momenten van kracht, uw gaan en dit vallen tezamen? Omdat ergens in uw leven een bewustzijnsfase is geweest, waarin u hebt bestemd, dat u de wereld meester was. Zo hebt u gemeend te veel in het leven te kunnen beheersen. Daardoor bent u in conflict gekomen met uzelf. Hierdoor was u niet in staat eigen wensen te verwerkelijken. De verminking, die u ondergaat, is dan een door gedachten verwerkelijkt uitdrukking van uw geestelijke toestand.

Ik kan mij voorstellen, dat er veel mensen zijn, die hiertegen zouden willen protesteren. Ik hoor ze al fluisteren: "Ik heb reumatiek? Moet dat dan uit mijn geestelijke toestand voortkomen? Ik heb kou gevat. Moet dat uit een vorig leven stammen?" Dat is niet nodig, vrienden. Oorzaak en gevolg beheersen uw leven. U zou niet verkouden geworden zijn, wanneer niet zonder hoed en jas zo voor even naar buiten was gelopen. U zou niet tot zo'n zware operatie gekomen zijn, als u niet zoveel van uzelf verwaarloosd had. U zou niet zo uitgeput zijn op uw oude dag, wanneer u in de tijd daarvoor niet teveel van uzelf had geëist. U zou niet zo in verwarring komen, wanneer u zich had aangewend de dingen gelijkmoediger te beschouwen en te behandelen.

Wanneer ik dit zo zeg klinkt dit misschien als mooipraterij, maar toch is het waar. Een mens die leeft volgens eigen wezen en bewustzijn, ook stoffelijk, is in staat om zeer veel van de schijnbare toevalligheden te regelen, of te beheersen.

Laat ons eens even nagaan, hoe het komt, dat een mens die veel geld heeft, meer kan verdienen, dan iemand, die weinig geld heeft. Is dit altijd, omdat in feite de mogelijkheden verschillen? Neen, ook wanneer het niet op geld aankomt, zal degene, die veel geld heeft meer zelfvertrouwen hebben, waardoor hij van elke gelegenheid gebruik maakt. Zijn resultaat is niet alleen geluk, maar hangt in grote mate samen met de wijze, waarop hij optreedt t.o.v. de wereld.

Een enkele maal is er een arme mens die dit zelfde zelfvertrouwen bezit, ook al heeft hij geen cent. Deze zal dan in verhouding meer resultaat hebben en grotere winsten kunnen maken dan de rijke ooit maakt.

Er zijn mensen, die ongelukken schijnen aan te trekken. Er bestaat zelfs op het ogenblik in de Ver. Staten een instituut, dat zich bezig houdt met bestudering van de z.g. accident prone's; dus mensen, die ongevallen aantrekken. Is het nu toeval, dat een mens al die ongelukken krijgt? Oppervlakkig gezien wel. Waarom krijgt Jansen in de winkel altijd de rotte eieren en gaat Pietersen met de goede naar huis? Waarom valt Jansen over elke bananenschil, terwijl Pietersen ongedeerd door een aardbeving heenwandelt? Geen toeval. Jansen heeft een minderwaardigheidscomplex. Hij is zich niet van zichzelf bewust als een positieve kracht in het leven. Onderbewust verwacht hij het ongeluk, terwijl hij het ongeluk gebruikt om hiermee voortdurend zijn eigen mislukkingen te verklaren. Het is heel erg, als je zo bent, natuurlijk.

Maar het komt uit jezelf voort. Is hierbij ook maar enig toeval? Neen. Zelfs bij de rotte eieren, die hij in handen kreeg heeft hij onbewust gemeend, dat hij die eieren niet goed kon kopen. Hij was onzeker van zichzelf, vreesde misschien, dat zij kapot zouden vallen. Door deze instelling heeft hij zijn gehele omgeving beïnvloed en zo de meest negatieve waarde uit het geheel voor zich naar voren gebracht. Als er tussen de eieren eendeneieren, besmet met paratyphus hadden gezeten, had hij die waarschijnlijk gekregen. Neen, er is zeker geen sprake van toeval. Alles wordt bepaald door je eigen houding tegenover de wereld, waardoor tevens de reactie van de wereld wordt bepaald. Je doet het zelf, ook al realiseer je je dat niet. Uiteindelijk ben jij het, is het je totale bewustzijn, dat bepaalt, wat de wereld voor je is.

Om een gunstige verhouding te scheppen, moet je over meerdere waarden beschikken. Je moet een bewustzijn hebben, dat zich - vooral geestelijk - verheffen kan boven alle kleine dingen. Als kleine dingen je niet beroeren, gaan ze aan je voorbij. Er zijn mensen, die op deze wijze aan veel onaangenaamheden kunnen ontkomen. Wanneer hier midden in de zaal opeens een grote fles inkt zou vallen, zouden er tien mensen van boven tot onder onder de vlekken zitten. De elfde, midden daartussen, heeft zelfs geen spatje. Ook bij de dames zie je zoiets wel. Alle vriendinnen kopen een nieuw soort crème. Hun huid wordt hiervan lelijk en onregelmatig, maar die ene koopt ze ook en voor haar is het juist het beste. Geluk of toeval? Neen. Die ene is zozeer verheven boven het kleine, dat het kleine haar niet meer kan beroeren. U weet misschien, dat van Jezus wordt verteld, dat Hij door modder liep, zonder dat deze Hem besmette of beroerde. Zo wordt er ook van anderen verteld, dat zij met het sierlijkste gewaad door de grootste rommel kunnen gaan, zonder dat dit verontreinigd wordt. Dit is geen geluk, of magische kracht. De oplossing is zeer logisch: zij zijn zover verheven boven het negatieve begrip "vuil", dat materie in de vorm "vuil" hen niet meer kan benaderen. Hoe lager en hoe meer aardgebonden het denken is, hoe gemakkelijker je ook vuil wordt. Vandaar dat juist kinderen, die immers op aarde vol interesse voor materie en de details daarvan het leven leren kennen, praktisch altijd vuil zijn. Ook bij dieren treffen wij soorten, die werkelijk "vuil" zijn, terwijl anderen schoon en zindelijk zijn; dit is afhankelijk van de wijze, waarop hun eigen belangstelling is gericht. Naar ik meen, kunnen wij ook dit niet met toevalligheden gaan verklaren.

Misschien meent u, dat het feit, dat iemand een hoofdprijs trekt in de loterij, dan toch wel een toeval is. Ook dit moet ik heel sterk betwijfelen. De volgorde, waarin de cijfers komen, kan weliswaar niet door een mens tevoren bepaald worden. Er bestaat een zekere sensitiviteit, waardoor men het trekken van de nummers, zelfs indien dit automatisch geschiedt, toch kan beïnvloeden. Een beïnvloeding door het verlangen en de mogelijkheid, dat men vooruit de waarde van de cijferreeks aanvoelt en zich hiertoe aangetrokken gevoelt.

Wanneer wij het leven zo bezien, komen wij er weldra (er) toe te zeggen, dat noodlot, fatum, toeval en geluk dingen zijn, waarover je beter maar niet teveel kan praten. Wij schakelen deze begrippen uit. Veelal zijn het uitvluchten. Begrijperlijkerwijze kan men het leven niet geheel beheersen, wanneer men stofmens is. U kunt uw leven nu eenmaal niet helemaal zo inrichten, als u het zelf zou willen. Men is geen meester over de wereld, omdat men geen bewustzijn bezit, dat voldoende is om geheel van de wereld te kennen en in al zijn mogelijkheden te beheersen. Maar zover het bewustzijn reikt, kan men de wereld bereiken.

Zover uw geestelijk wezen en bewustzijn reikt, hebt u contact met die wereld. De wijze, waarop de contacten bestaan en de beheersing plaats vindt, bepaalt de situatie waarin men zich zal bevinden. Dit beïnvloedt de tijd, waarin je geboren wordt, zelfs de familie. Het kan zelfs bepalen, of het vandaag mooi weer zal zijn, dan wel regen en sneeuwen. Sterk, hè? Wat moet je dan met

een weerbericht? Toch is het waar, want kijk maar naar het typische verschijnsel: Jansen heeft vakantie. Jansen zit 14 dagen te miesemausen ergens in een pension, dat tamelijk duur is, waarin de keuken maar zo-zo is en keert tot zijn werkzaamheden terug, blij, dat de vakantie voorbij is. Het is toeval, dat het heeft geregend, maar ja, Jansen is nu eenmaal een pechvogel. Zo gaat het met kleine verschillen jaar na jaar. Met Pietersen is het anders. Pietersen ging op vakantie in april. Het was gewoon een zomertje. Hij is gezellig uit geweest. Hij heeft genoten. Toen heeft Jansen tegen Pietersen gezegd: "Mag ik nu eens de volgende keer in die tijd gaan?" "Natuurlijk, kerel", heeft Pietersen gezegd. Maar april was een maand, waarin het regende en hagelde. Pietersen ging naar het pension van Jansen, had mooi weer, maakte heerlijke wandelingen en heeft nog nooit een beter pension gevonden. Toeval? Neen. Toen Jansen en Pietersen gezamenlijk op vakantie togen, waren er wat slechte dagen. Zij speelden bridge en Jansen verloor. Dat kostte hem zijn extraatjes. Pietersen won zoveel, dat hij er nog een weekje aan vast kon knopen. Toeval? Neen. Onbewust hebben deze mensen in hun keuze, zowel als in hun wijze van aanvaarding die elementen gewekt, die naargelang hun instelling een teleurstelling of vervulling van wensen inhielden.

Is het toeval, wanneer je iemand ontmoet, wanneer er geen harmonie is, dat er geen contact kan bestaan? Dan ga je aan elkaar voorbij en ziet elkaar niet eens. Is het dan misschien toeval, dat je op een bepaalde tijd doodgaat? Dan is het toch wel vreemd, dat dit veelal juist gebeurt, wanneer je de mogelijkheden en energieën van het leven hebt uitgeput. Het is vreemd bovendien, dat, wanneer je terugziet, alles in het leven je voort schijnt te stuwten naar juist dit einde, op deze tijd en geen andere. Achteraf is het gemakkelijk te zeggen, dat dit geen toeval is. Dan heb je een overzicht gewonnen, wat je als mens, zelfs als geest in de lagere sferen nu eenmaal niet hebt. Dan zie je wel de details, maar je ziet niet het gehele beeld. Je ziet niet, hoe je, door het leven te boetsen naar jouw bewustzijn en jouw wijze van leven, zelf hebt bepaald, wie en wat je bent, hoe je bent en hoe het je gaat.

Neen, vrienden, als je het mij vraagt, dan bestaat er geen toeval. Wat men toeval noemt is in feite slechts een reeks factoren van ons eigen wezen, plus de onbegrepen reactie van ons "Ik" op de wereld. Toeval noemt men dat, wat men niet begrijpt. Maar dat impliceert niet, dat het redeloos of willekeurig is, dat het onbeheersbaar is. Het is geen vreemde, wrede kracht, die van buitenaf naar ons grijpt en met ons speelt. Wanneer wij zeggen "toeval" wil dit alleen maar zeggen, dat wij zelf nog niet weten in welke wereld wij leven en wij nog niet in staat zijn ons eigen wezen te richten op de meest gunstige en meest begeerlijke resultaten. Het wil zeggen, dat wij voor onszelf niet weten, hoe of waar te gaan.

Zelfs indien dit al zo is, hebben wij niet het recht te spreken over een toeval, of - indien u vroom bent - over God, de Almachtige, Wiens Wil van buitenaf ons lot leidt. Je moet eerlijk het leven in het oog durven zien en jezelf durven zeggen: "Alles in het leven wat ik niet begrijp, is mij toch overkomen als gevolg van eigen gedachten en daden. Ik ben dus voor deze dingen zelf verantwoordelijk, ook al besef ik niet, waarom. Ik ben niet schuldig aan wat mij overkomt, maar ik veroorzaak het." Wanneer je het leven zo bezieet, is het aan de ene kant misschien moeilijker te aanvaarden; aan de andere kant is veel dan gemakkelijker te dragen. Het afstand doen van het toeval als uitvlucht betekent enerzijds, dat je niets of niemand meer hebt, wie je het wijten kunt wanneer het je verkeerd gaat. Aan de andere kant brengt het een zekerheid dat, wanneer je maar voldoende streeft, je ook alles kunt bereiken wat je wenst. Het maakt zo het streven groter, doelbewuster en sterker, waardoor het meer vruchten voortbrengt.

Vraag: Uiterlijke factoren zijn afhankelijk van innerlijke gesteldheid, maar waarvan is de innerlijke gesteldheid afhankelijk?

Antwoord: De innerlijke gesteldheid van de mens wordt volgens geestelijke ervaring bepaald door alle ervaringen, die de mens in de loop van zijn totale ontwikkeling heeft opgedaan. Dit dus vanaf het eerste ogenblik, dat één vonk bewustzijn ontwaakte in de chaos, tot op het punt "heden". Daarbij worden alle disharmonische aspecten veroorzaakt door het verwerpen van ervaringen; alle positieve aspecten door het aanvaarden daarvan. Elke ervaring, elk gebeuren, dat ik accepteer, overdenk en begrijp betekent een vergroting en verruiming van mijn leven en bewustzijn. Daartegen betekent het niet aanvaarden van een aansprakelijkheid, het verwerpen van een taak, of een plicht, een verlamming van een deel van de innerlijke vermogens.

Het resultaat is dus, dat de innerlijke gesteldheid, onverschillig of zij harmonisch of gedeeltelijk disharmonisch is, m.i. zuiver verantwoordelijk kan worden gesteld voor alle dingen binnen het beperkte zijn, binnen datgene, wat wij kennen als leven en Schepping.

Ik wil mij gaarne aansluiten bij degenen, die zeggen: "Indien God ons niet geschapen had, zou dit alles niet gebeurd zijn en uiteindelijk is God dus toch verantwoordelijk". Daar voeg ik dan onmiddellijk bij: "Al is God verantwoordelijk voor ons zijn, zo zijn wij dan toch zelf bepalend voor hetgeen wij in dit leven doormaken." Ik heb dus de zaak niet zozeer verschoven van buiten naar binnen toe, doch getracht aan te tonen, dat het begrip "toeval" verschoven moet worden van stammende uit buiten het "Ik" liggende waarden naar binnen het "Ik" bestaande waarden. Bovendien heb ik getracht daarbij te stipuleren, dat alle binnen het "Ik" liggende waarden door ons beseft kunnen worden en als zodanig de verantwoordelijkheid voor alle binnen het "Ik" liggende waarden, plus hetgeen daaruit voortvloeit, aan de mens kan worden opgelegd.

Vraag: Wij worden toch niet met die wetenschap geboren?

Antwoord: Neen. U kende ze vóór de geboorte. In en na de geboorte vergeet u dit tijdelijk door uw intensere belangstelling voor het stoffelijke, plus uw pogingen om in de stoffelijke wereld volledig te leven. Naarmate uw interesse voor het stoffelijke sterker wordt, kan worden gezegd, dat uw pogen om dit geestelijke ook meer bewust te beleven, kleiner wordt. Een normaal gevolg van het stoffelijk bestaan. Onbewust dus blijft het geestelijk plan op het totale bewustzijn zijn rol spelen. Het kan echter niet meer doordringen tot het z.g. waakbewustzijn en daarmee de redelijke processen van de mens volledig beïnvloeden. Het kan dit wel ten dele. Men noemt dit dan: werking via het onderbewustzijn, waar het geestelijke bewustzijn overigens ook werkelijk deel van uitmaakt.

Vraag: Je kunt bv. last hebben van een zekere angst. Is dit dan onderbewustzijn?

Antwoord: Ja, het zit in je wezen. Het moet geboren zijn uit dingen, die je bewust hebt doorgemaakt, hetzij nu of vroeger. Gezien het feit, dat een dergelijk verdrijven naar het onderbewustzijn nooit kan voorkomen uit een aanvaarden van de feiten, maar alleen uit het ontkennen daarvan, impliceert het, dat men dan zelf een disharmonie in zijn wezen geschapen heeft, waarvan de angst het resultaat is. Deze angst zal dus geen werkelijke toevalsinvloed kunnen uitoefenen in uw leven, waardoor gebeurtenissen op u afkomen. De gebeurtenissen ontstaan uit uw wezen en zullen u op de duur dwingen uw angst te overwinnen door de oorzaak ervan te erkennen en uw handelen te richten op het bewustzijn, dat u eens hebt verworven. Ik wens u allen een goedenavond.

ESOTERISCHE SPROOKJES

Goedenavond vrienden,

In dit tweede gedeelte behoren wij eigenlijk over esoterie te spreken. Tot mijn spijt ben ik echter niet tot grote abstracties in staat. Daarom wil ik het liever anders doen. Ik wil proberen u een paar sprookjes te vertellen. Sprookjes voor grote mensen, vanwege de problemen die er achter liggen. Het eerste sprookje heet:

DE VUURVLIEG

Er was eens heel lang geleden, toen de bloemen nog spreken konden en de dieren nog een koning hadden, een edelsteen, die geslepen door een beek, voortdurend in glans gewon. Zo scherp was haar glans soms, dat het leek, alsof de zon begraven lag in de hoek en zij voelde zich gelukkig, omdat zij werd bewonderd. De tijd ging verder en het bos groeide hoger en sterker, totdat uiteindelijk het bladerdak als een tunneldak hing over de beek en geen zonlicht meer doorliet. Toen voelde de edelsteen zich verlaten, omdat zij niet meer glanzen kon.

Zij begeerde zozeer beroemd te worden, gezien te worden door allen, gewaardeerd als kostbaar en onvervangbaar goed in het woud. Zo begon zij boos te worden en vreemde spreken te murmelen die volkomen disharmonisch waren, wanneer je ze vergeleek bij het rustig kabbelen van de beek. Vóór zij het wist had zij een sombere toverspreuk gezegd. In de schaduwen begon zich een donkere wolk te vormen, die meer en meer gestalte aannam. "Geef mij" - en zij wist niet eens tot wie zij sprak - "de mogelijkheid om overal te komen, waar dieren en mensen zijn, opdat zij naar mij kijken." Toen weerklonk onder het bladerdak een galmende lach, die honend scheen

te weerklinken uit de diepste krochten van de hel. Toen de lach was uitgestorven, lag daar, waar eens de edelsteen lag, niets meer. Als dansende vonken verwijderden zich kleine insecten in de vallende nacht. Vanaf dat ogenblik dansen de vuurvliegen bij nacht, want zij zijn niet meer voor de dag geschikt, waarvoor de edelsteen eens werd geschapen.

Zoals in het sprookje de edelsteen, zo gaat het in het leven ook de mensen vaak. Of wij nu ook leven in een sfeer of in een wereld, wij willen altijd zo graag erkend worden en gezien worden. Wij menen, dat onze schoonheid, de erkenning van ons wezen zo belangrijk is. Naarmate het leven ons slijpt en ontdoet van de aanhangsels van de al te ruwe menselijkheid, of geestelijk onbewust-zijn, schitteren wij en glanzen beter, omdat wij meer Goddelijk Licht kunnen weerkaatsen.

Dan zien wij steeds meer waarheid uit onszelf geboren worden, maar vaak zijn wij niet tevreden, want dan komt het leven en het leven is zo groot en machtig. Het lijkt ons, of niemand ons meer erkennen kan. Het is ons niet genoeg zo voort te bestaan. Dan willen ook wij, juist als de edelsteen, ten koste van alles gezien en gekend worden; het hindert niet hoe. Dan roepen wij dezelfde boze machten op; alleen worden wij geen vuurvliegen. Wij dansen niet als vonkjes door de nacht. Dan worden wij tot de dwaallichten van de mensheid, de dwaallichten van de sferen. Dan zijn wij als degenen, die steeds weer trachten goed te doen, maar toch egoïst moeten blijven. Degenen, die altijd weer verklaren Geestelijk Licht te brengen en in feite niets anders zijn dan waan, die danst in de duisternis.

De waarheid van de esoterie is niet, dat het "Ik" erkend moet worden, maar dat het "Ik" God moet erkennen.

Zo zijn er natuurlijk nog vele sprookjes. Ik heb er ook nog één, over een boom, n.l.

DE ESP

Weet u, waarom de esp zo met haar bladeren ritselt? Heel lang geleden leefde er eens een oude vrouw. Die oude vrouw vond zich zelf zeer belangrijk en zij sprak dan ook ontzettend veel, altijd maar weer, altijd maar weer, maar niemand luisterde. Wanneer er maar iemand in de buurt kwam, begon zij onmiddellijk haar woordenvloed te spuien. Zij ratelde en zij plapperde (kletsen; Red.), tot zelfs een voorbijganger weer uit het gezicht was verdwenen. Toen nu niemand naar haar luisterde, besloot zij op zoek te gaan naar iemand, die wel zou luisteren. Het ergste was, dat zij niet eens wist, waarover zij praatte. Wat zij vertelde was dan ook meestal de moeite niet waard. Een enkele keer fluisterde zij wel eens een waarheid. Als zij luid sprak, dan waren het meestal leugens over anderen. Zoekende trok zij overal voort. Uiteindelijk kwam zij bij een kabouterkoning terecht. Want in de tijd, dat die oude vrouw leefde, waren er natuurlijk nog kabouters. Omdat kabouters gastvrij zijn, zeiden zij tot de oude vrouw: "Wij zullen een woning voor je bouwen en ook verder voor je zorgen." Dat vond de oude vrouw goed en zij begon te praten. De kabouters bouwden haar een schitterend huis, de vrouw praatte door. Zij maakten haar de kostbaarste kleren, de vrouw praatte door. Zij brachten haar het beste, heerlijkste voedsel, de vrouw nam tenauwer- nood de tijd een enkele beet, een enkele teug tot zich te nemen en praatte door.

Toen wensten de kabouters haar goedennacht, doch de vrouw liep achter hen aan en praatte door. Omdat zij zo praatte en praatte, in volle overtuiging van haar eigen belangrijkheid, zochten de kabouters naar een middel om haar het zwijgen op te leggen, zonder de gastvrijheid te schenden. Zo gingen zij in wanhoop tot Titiana, de Koningin van de Nacht, die juist voorbij trok met haar stoet van elfen. Zij zeiden: "Hoogheid, deze vrouw praat. Al dagen lang praat zij nu. Wat wij ook voor haar doen, zij praat maar en verder doet zij niets. Kunt u nu iets daaraan doen?" "Ach", glimlachte de Koningin van de Nacht, "ik zal eens kijken, wat dat oudje te vertellen heeft." Zij zocht het oudje op en ook zij bemerkte, dat iedereen maar moest luisteren naar wat het oudje vertelde over haar jeugd, over haar katten, die verstandiger waren dan een mens, over haar kleinkinderen, die beter, en haar burens, die slechter waren dan iedereen. Ook zij moest luisteren, terwijl de nacht verstreek en het oudje de wereld inlichtte over de kwaliteit van haar velden, de stand van haar gezondheid en haar verhouding met God en de mensen, die steeds zonder vlek was. Titiana luisterde en luisterde. Maar plots vroeg zij de oude vrouw:

"Wat zou je nu het liefste wensen?" "Iemand, die mij begrijpt, wanneer ik spreek". Zacht en wat spottend lachte de Koningin van de Nacht en zei: "De enige, die je begrijpen kan, is de wind. Want ook je woorden zijn wind, meer niet." Toen nam zij haar staf, sprak een toverspreuk en op

de plaats, waar de kabouters de woning hadden gebouwd, stond plots een grote boom, die met alle bladen ritselde, zodra er maar een windje voorbij kwam, in de hoop door de wind begrepen te worden. De tijd is oud geworden en voorbij gegaan. Wanneer er slechts een koeltje is, dan ritselen nog de bladeren in de hoop, dat de wind ze zal verstaan en eindelijk iemand zal weten, hoe belangrijk de oude vrouw eens was. Maar de wind gaat voorbij en dat is geen wonder, want ook de bladeren hebben nog niet geleerd te spreken met verstand.

U denkt, dat dit misschien een kritiek op u inhoudt, maar dat is toch niet de bedoeling. Ik wil eerder een vergelijking maken met onze gedachten. Je denkt zo vaak aan zoveel dingen tegelijk. Je meent, dat elke gedachte belangrijk is. Je meent, dat dit in jou geboren, overal ter wereld moet worden gehoord, erkend en uitgedragen. Je meent zo vaak, dat elke vleug van overdenking, die je opvat, waarheid is. Ja, je meent, dat elk raadsel, wat jou opgelost schijnt, een bevrijding voor de wereld betekent. Je oordeelt de wereld aan de hand van je eigen ervaringen. Kortom, je gedachten flitsen heen en weer en hebben vaak maar weinig zin.

Het enige, waar het om gaat, verwaarloost u. Je spreekt over alle dingen, alsof je de waarheid in pacht hebt, maar kunt niet eens de waarheid over jezelf spreken. Wanneer dan eens een kracht komt, die je vragen zal: "Wat wens je, mens? Wat wens je, geest?" is het heel goed mogelijk, dat je zult antwoorden, zoals die oude vrouw deed: "Ik wil begrepen worden." Maar hoe kun je begrepen worden door anderen, wanneer je niet zelf je eigen inhoud en leven kent. Hoe kun je iets uitdrukken, dat je niet in je draagt? Slechts zij, die waarheid in zich dragen, kennen het geluk van een eeuwig leven en van een begrip zonder einde, dat hen omvat, ja, zelfs tot God voert. Zij, wier woorden zijn als wind, wier gedachten zijn rusteloze vlagen zonder rijm of reden, zij zijn als de boom, fluisterend tegen elke windvlaag, nooit tevreden, niet in staat in zichzelf de kennis te gewinnen van het ware "Ik", daar zij alles trachten te veruiterlijken.

Dan heb ik nog een derde sprookje en dat wordt dan tevens het laatste. Dit sprookje zou op geheel de wereld kunnen passen. Het ligt niet in een bepaalde tijd. Het zou evengoed vandaag gebeurd kunnen zijn als duizende jaren geleden. Het is het sprookje van:

DE NAR

Er was eens een machtig man, die zozeer in beslag werd genomen door zijn zaken, dat hij voor zijn amusement er een dwaas op na hield. Iemand, waarom hij lachen kon en door zijn snedige antwoorden en dwaasheden zich een ogenblik de rust zou verschaffen, die hem in staat zou stellen met nog grotere aandacht zijn zaken na te gaan.

Op een dag sprak de meester tot de dwaas: "Zeg mij eens, vriend, wat is jouw ideaal?" "Mijn ideaal is te zijn wie ik ben." "Dat is niet veel." "Voor mij is het genoeg," antwoordde de dwaas, "want als ik mijzelf ben, ben ik meer dan u." "Waarom?" vroeg de rijke en machtige man, en glimlachte al bij voorbaat over het snedige antwoord, dat nu toch ongetwijfeld moest volgen. "Omdat u", zei de nar, "door drukte... en zaken steeds vergeet uzelf te zijn". Nu was dat een schop tegen het zere been. Het was zelfs pijnlijk, want de grote man wist, dat eigenlijk zijn grootheid maar een waan was; dat zijn drukte voor 9/10 bestond uit beweging, die helemaal niet noodzakelijk was.

Zijn nar, zo vond hij, mocht hem daarop echter niet wijzen. "Dwaas", zo sprak hij, "wanneer je geen geestiger dingen te vertellen hebt, kun je beter gaan." "Ach", zei de nar, "het is het lot van de dwaas, dat zijn waarheid nooit wordt begrepen, maar zijn leugen wordt wel verstaan." (De nar zei dus:) "Wat zijt gij een groot en machtig heer". "Dat is teminste een verstandig woord", vond de rijke man, "en maak nu maar eens een grapje." "Nu", zei de dwaas, "ik ken een aardig raadseltje: wanneer alles is verbleekt en alles is vergeten, blijft er één ding over." "O, die oplossing ken ik", zei de machtige man. "Dat is het grote zakenrijk, dat ik heb gesticht." "Neen, dat zeker niet!" "Laat mij eens deken", zei de grote man. "Geld en goed misschien?" "O, neen", zei de dwaas. "Geld en goed zijn de rouw van de erfgenamen. Dat is zo verdwenen." "Dat, wat je voor anderen hebt betekend", en hij vond zichzelf zeer wijs. De dwaas begon te lachen... "Och, meester, wat betekenen je voor anderen meer dan gewin of gemak? Neen, meester, de oplossing van mijn raadsel is anders." "Ik geef het op", zei de rijke man. "Wel, hetgeen dat overblijft als alles verdwenen is, is het berouw over alles, wat je niet gedaan hebt." "Ja, dat kan ik mij wel voorstellen" en hij glimlachte, terwijl hij dacht aan de vele keren, dat hij de zaken voor het meisje

had laten gaan. "Maar je bent nog niet geestig genoeg. Zeg mij eens, wat is de grootste waarheid?" "De grootste waarheid", vroeg de dwaas, "de grootste waarheid is wel, dat iedereen dwaas is, die zegt naar de waarheid te zoeken, zonder ze te willen leven." En toen kreeg hij zijn ontslag...

Veel hoef ik hieraan niet toe te voegen. Of wij de dwaas willen zien als de klerk op een bankierskantoor, als een toevallig eerlijke boekhouder, of als een nar aan een oud koningshof, hij heeft veel van de stem van ons geweten, die in ons allen woont. Er is immers maar één ding belangrijk in het leven: jezelf te zijn, nergens spijt over te hebben en altijd weer voor jezelf te weten, dat je goed hebt gedaan. Wie dat niet doet, kan wel zeggen, dat het leven weinig om het lijf heeft. Hoevelen van de hier aanwezigen denkt u, zouden in feite uiterlijkheid, stoffelijke drukte en esoterisch gepraat voor de innerlijke werkelijkheid stellen? Hoevelen zouden er liegen tegen eigen weten en verlangen in, omdat zij niet willen weten, wat zij eigenlijk zijn? Wanneer wij daarop antwoord kunnen geven, al is het slechts voor onszelf, lossen ook wij een raadsel op.

De vraag waarom veel mensen ongelukkig zijn, vele geesten nog lange tijd in het duister blijven. Want, vrienden, slechts degene, die zichzelf kent, aanvaardt en toch zich richt tot het goede, kan Licht en vreugde kennen. Ik vrees, dat ik niet erg esoterisch ben geweest. Toch meen ik enkele waarheden gezegd te hebben. Ik hoop, dat u deze dan vanavond voor lief wilt nemen.

Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

VLUCHT

Een wereld van duister, door vlammen doorscheurd.
Een wereld vol lijden, door bloed gekleurd.
Een wereld van vrees en een wereld van angst,
waarin je haast ondergaat, vluchtend voor al wat gebeurt
in waan dan ondergaat.

Een taak, niet volbracht, een schuld, niet bekend.
Een wereld, van lijden zo zwaar,
dat het je lijkt ondragelijk groot
een wereld, zo vol van gevaar, dat je verkiest de dood.

Maar die vlucht brengt je tot leven niet,
die vlucht brengt geen Waarheid en Licht.
Zij doet je slechts keren tot ander bestaan,
tot sterven hernieuwd en tot plicht.

Maar wordt je gedragen tot Lichtende Kracht,
dan draagt het je op tot je geest, in een vlucht;
tot geestelijk zonnegloren, het zijn verlaat
en het wezen bevrijd vóór zijn Schepper staat.